

K 7/M 45

120000868881

Община Русе
Министерство
на културата

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

**51.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
16.03 - 02.04.2011
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**51.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
16.03 - 02.04.2011
RUSE
BULGARIA**

Ruse Municipality
Ministry of Culture

A Member of NDK Group

K $\frac{7}{M45}$

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

51. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 16 март – 2 април 2011

Baroque Minimal

Първият не е бил богат...

КАМЕРАТА ЦЮРИХ

Солист

КРИСТИНА ДАЛЕЦКА мецосопран

Идея и реализация

Игор Карско

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868881

24.03 четвъртък, 19 ч.
Доходно здание

448312

 ОББ
A Member of NDK Group

ПРОГРАМА

ДЪОРД ЛИГЕТИ

(1923-2006)

Симфонична поема за (100) метронома

ГЕОРГ ФРИДРИХ ХЕНДЕЛ

(1685-1759)

Concerto grosso in B, op. 6 №7

Largo

Allegro

Symphony (№6) из ораторията *Теодора*

Речитатив и ария из *Теодора*

О, ярко слънце

Дълбокият мрак е моята злочестина

Symphony (№9) из *Теодора*

Каватина из църковната кантата

Плачът на Мария, HWV 234

ЙОХАН ПАХЕЛБЕЛ
(1653-1706)
Canon in D

ТАРКУИНИО МЕРУЛА
(1594-1665)
Capriccio chromatico

Ария
Чуй, време е за сън

ХЕНРИ ПЪРСЕЛ
(1659-1695)
Фантазия Върху егин тон

АНТОНИО ВИВАЛДИ
(1678-1741)
Agitata da due Venti

БИАДЖО МАРИНИ
(1594-1663)
Passacaglia in g

АЛЕСАНДРО СКАРЛАТИ
(1660-1725)
Ария Mentre io godo in dolce oblio

ХЕНРИ ПЪРСЕЛ
Встъпителна музика от *Тимон Атински*

Ария
Когато легна в земята

Когато кажем или изпишем просто *барок*, то
нека знаем, че повтаряме същата социалистиче-
ско-педагогическа грешка, наречена *предкласика*.
Италианският барок, немският барок (в схватка
с *Реформацията*), наскоро откритите удивителни
барокови бисери от Латинска Америка – истински
стилистични мулати и кватерони, френският га-
лантен барок, тревожната барокова култура на
Иберийския полуостров – всичко това са явления
повече различаващи се едно от друго, отколкото
слети в едно монолитно стилистическо определение.
Напрежението и страстта на бароковото изкуство,
намерили израз според Вьолфлин в символичната за-
мяна на окръжността с елипса, тревожността на ли-
ниите, интересът към прекомерното, към *maraviglia*,
чудното и фантастически изкривеното насочват
мисълта повече към оптическото – към изобрази-
телните изкуства. Музиката сякаш не е най-типично
бароковото изкуство. С нейното *барокизиране* е
свързано анекдотичното контрареформационно раз-
пореждане на Църквата всички налични композитори
да преработят своите *madrigali erotici ed amorosi* в
сурови мотети – вокални топове срещу лутераните.
Анекдотичното е, че музиката остава непроменена,
единствено услужливи текстописци (своеобразни
гащари – като нещастника, облякъл голите фигури
в Сикстинската капела) подтекстоват готовите
опуси. Така един от най-страстните мадригали на
Монтеверди *Si ch'io vorrei morire* се превръща в *Jesu
dulcissime*. Но това – повтарям е анекдотичната,
прекомерна, как да не кажеш – барокова страна
на нещата. Сякаш орнаментът никога не успява
да превземе докрай музикалното изкуство, дори и
в най-маниерните и пищни барокови съчинения. По
странен начин в тази епоха относително мирно си
съжителстват величието на Хенделовите оратории
с изобретателната деловитост на италианската
инструментална музика; меланхоличните anthems на
Пърсел (*O, Solitude*) с напрегнатите експерименти
на Мерула в областта на хроматиката; *простите*
песни – *canzoni semplici*, с лабиринтите на величест-
вената Бахова мисъл...

Но именно сякаш тази нехомогенна, абсурдна, нагвиснала и все пак магически удържаща се конструкция е това, което може да се нарече музикален барок.

Намирам за особено уместно рамкирането на тазвечершната програма с една от най-необичайните и предизвикателни композиции на **Дьорг Лигети** – **Симфонична поема за 100 метронама** (тук по икономически причини изпълнена с намален „състав“). По следните причини: Лигети е, така да се каже, постбароковият гений на авангарда със своята фантастична изобретателност, заради съчетанието на механично и флуидно, заради екстатичната хубост на своите замрели звукови пейзажи и бушуването на скритите в тях механизми. Заради общата тревожност на състоянията и заедно с това – сияйното многовремие на неговите пиеси. Заради сложната алегорична система в музиката му.

И още – разминаващите се потраквания на множеството метронами, всеки в своя времеви коридор, всеки оспорващ другите, всеки нарязващ своя си къс време; спиращи един по един, разпадащи се, за да открият най-накрая именно така лицето на времето като тишина, като отсъствие.

И за да напомнят по един много бароков начин: *Tempus fugit*.

Кристина Далецка е родена в Львов, Украйна. Започва да се занимава с музика на 4 години с майка си, като още преди да навърши 18 години солира редовно на Львовския симфоничен оркестър, изпълнявайки цигулковите концерти от Бетовен, Менделсон и Чайковски.

Артистката открива своя вокален педагог в лицето на Рут Ронер в Цюрих и една година покъсно печели първи награди на три международни конкурса (*Feruccio Tagliavini, Festspielstadt* - Пасау, *Concours International de Chant* във Вербие). Участва в майсторските класове на Томас Квастхоф, Криста Лудвиг, Мариана Липовшек и Михаел Шаге.

Кристина Далецка често пее с реномирани ансамбли като оркестъра на *Моцартеум* – Залцбург с Айвър Болтън, Филхармонията на Лиеж с Патрик Девин и *Музикколегиум* – Винтертур с Як ван Стийн. Прави рецитали в Цюрих, Виена, Барселона, Страсбург, Фрайбург-Брайсгау и редица градове в Канада. През 2009 дебютира на фестивала в Залцбург (замества Ан Мърей) и като солистка в *Миса Солеmnис* от Бетовен с *Тонхале* оркестър – Цюрих, в *Реквием* от Дворжак с Оркестъра на Берн и с *Камерата* Цюрих.

Прави успешен дебют като Розина от *Севилският бръснар* в Театро Реал в Магриг през 2008.

През 2010 се представя като Керубино в новата продукция на *Сватбата на Фигаро* в операта в Грац, като през януари дебютира в операта в Цюрих със същата роля. Следва дебют като Мерцедес в новата постановка на *Кармен* на фестивала в Баден-Баден, в Люксембург, Дортмунд и Париж.

Бъдещите ѝ ангажименти включват турнета в Париж, Лондон, Бремен, Баден-Баден, Люцерн, Вюрцбург, Базел, Цюрих.

Камерата Цюрих е основана през 1957 от Рето Чуп, който е неин диригент до 2002. На този пост го наследява Марк Кисочи, който от 2002 до юли 2010 успешно продължава и развива традицията на оркестъра. От 2011 международно признатият челист и композитор Томас Деменга поема художественото ръководство на *Камерата* Цюрих.

Широкият художествен диапазон на *Камерата* Цюрих се движи между барока и съвременната музика, свидетелство за което са многобройните издадени записи на оркестъра.

Тежестта на оркестровия репертоар пада върху рядко изпълнявани, често и повторно открити произведения от различни стилистични епохи, в т.ч. и над 60 премиерни изпълнения на съвременна музика.

Оркестърът е особено известен с иновативните си практики и взаимодействие с публиката. На особен успех се радват такива техни инициативи

за привличане на публика като Първият конкурс по композиране за деца и младежи от Швейцария, *Камерата Клуб* и редица други форми, ориентирани към детска и младежка аудитория. Оркестърът реализира и множество успешни турнета в страната и чужбина.

Програмата подготви
Драгомир Йосифов

